У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 94. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го ТРАВНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, MAY 20, 1971 No. 94. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 19-го травня 1971 р.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ повідомив, що від половини травня поширюється програму, згідно з якою поштові уряди видаватимуть пашпорти. Покищо видають пашпорти поштові уряди в сімох поштових урядах в стейті Массачусетс, а впродовж місяця цю програму мають поширити на 61 місто в стейтах Массачусетс, Ню Йорк, Каліфорнія і Миннесота. Державний Департамент платитиме поштовим урядам за виставлення одного пашпорта 2 доляри.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ ЕГНЮ приїхав до Ню Йорку на приватну зустріч з 100 особами, які пожертвували більші суми на республіканську виборчу кампанію. Зустріч відбулася в готелі „Пляза", журналісти не були на неї допущені вони могли тільки підслухати, як вихвалювали жертводавці віце - президента. Одна особа казала: „Яка це людина!". Стара жінка сказала до своєї сусідки в елеваторі: „Це мій герой, мій дійсний герой!" А її товаришка додала: „Я йшла б мільйон миль, щоб його почути!"

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ одноголосно схвалила 150 мільйонів долярів на безплатні або видавані за зниженими цінами полуденки для шкільних дітей. Цей законопроєкт має ще затвердити Сенат. З цієї суми 50 мільйонів призначені на цей фінансовий рік, а 100 мільйонів на той рік, що зачнеться 1-го липня ц. р.

У СЕНАТІ ВИСУНЕНО КІЛЬКА КОНТРПРОПОЗИЦІЙ проти запропонованого провідником сенатської більшости Майком Менсфілдом скорочення американських збройних сил у Західній Европі. М. Менсфілд запропонував скоротити їх на 50 відсотків. Тепер у Зах. Европі стаціонують 310 000 американських вояків, і їх утримання дорого обходиться федеральному Урядові.

У ВІЙСЬКОВІЙ ПАРАДІ В НЮ ЙОРКУ з нагоди Дня Збройних Сил взяли участь 10 000 вояків і старших різних видів зброї, у тому й вояки - жінки. Це був уже 22-й з черги святковий день, який щорічно відзначають в ЗСА Збройні Сили. Маси людей оплесками вітали вояків, що маршували та їхали тяґаровими автами по 5-й евню. Були показані також кілька самохідних ракет.

МАЙЖЕ 100 РОКІВ У КАНАДІ ІСНУЄ Королівська Канадійська кінна поліція, відома своїми традиційними фетровими капелюхами і „галіфе", яка в минулому виловлювала в дебрах злочинців. Тепер ці поліційні сили провадять боротьбу не тільки проти злочинців - криміналістів, а й проти політичних ворохобників. У Канаді говорять, що ця поліція, яка тепер нараховує 5 000 осіб, наглядає не тільки за комуністами, маоїстами та іншими ... — але й також за деякими членами парляменту.

ОДИН ІЗ РЕЧНИКІВ ПЕНТАГОНУ ствердив, що серед американських вояків у Південному В'єтнамі поширюється зажирання наркотиків, особливо ж „героїни". До загрозливих розмірів дійшло вже тепер, коли багато вояків мають значно більше вільного часу, ніж раніше, бо нині фронтового типу бої майже припинились.

ЧІЛІЙСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ - МАРКСИСТ АЛЛЕНДЕ першим забив кілька цвяхів у дошку на першому в тій південноамериканській країні „недільнику", на який було з'явитись всі населення і працювати безкоштовно, в ім'я „побудови соціялізму". Хоча радіо й преса говорили про „добровільність", насправді всі працюючі мусили вийти в неділю 16 травня на безплатну працю так само, як ці діється в СССР, або в червоному Китаї.

У СВІТІ

НАМАГАННЯ ЗРЕДУКУВАТИ ЗБРОЙНІ СИЛИ НАТО, започатковане в ЗСА сенатором Майком Менсфілдом і ще деякими членами Конгресу ЗСА, викликало чимале затривоження серед урядів держав — членів Північно - Атлянтійського Пакту. Керівні кола НАТО особливо ж побоюються зменшення збройних сил ЗСА у просторі Середземного моря, що може мати непередбачені наслідки для таких держав, як Велика Британія, Еспанія, Греція і Туреччина. Евентуальна редукція збройних сил ЗСА приспішила б можливість застосування нуклеарної зброї у випадку совєтської агресії, бо наявні збройні сили не вистачили б для стримання агресії.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ У ТАНТ і президент їхньої Генеральної Асамблеї Едвард Гамбро звернулися до урядів держав, членів ОН, з проханням допомогти їм покрити дефіцит керівництва Об'єднаних Націй, який досягнув суми 52.3 мільйона долярів і поставив Об'єднані Нації в дуже критичне становище: протягом останніх чотирьох місяців вони мають труднощі у виплачуванні заробітних платень своїм службовцям. Збільшився так надмірно дефіцит Об'єднаних Націй внаслідок відмови Совєтського Союзу сплатити свою частину коштів утримування військових з'єднань ОН в Конго і на Близькому Сході. Тепер У Тант і Гамбро просять Москву про 30 мільйонів добровільної дотації і Париж про 15 мільйонів.

У ВИСЛІДІ З'ЇЗДУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ СЛОВАЧЧИНИ, що закінчився після трьох днів нарад у Братиславі, був усунений із його становищ в партійному апараті відомий словацький поет Ладіслав Новомескі. До відбуття з'їзду Новомескі був членом Центрального Комітету і президії обласного комітету КПС і його вважали близьким приятелем комуністичного провідника Чехо - Словаччини Густава Гусака. Водночас із усуненням Новомеського вирішено посилити контролю над усіма ділянками культури. Новомескі, відомий також, як перекладач із російської літератури, був провідним членом комуністичної партії ще до 2-ої світової війни і в 1949-1950 роках входив до ЦК ЧССР і згодом, в 1951 до 1953 року — за режиму Новотного був ув'язнений так же само, як і Густав Гусак.

АВСТРАЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ВІЛЬЯМ МАКМЕГОН подав пропозицію на поширення контактів між Австралією та Комуністичним Китаєм, включаючи можливість, встановлення бюра для допомоги австралійським подорожнім і туристам в Китаю. До часу зірвання торговельних зв'язків цього року, Комуністичний Китай закуповував до 40% австралійської пшениці. Тепер Комуністичний Китай купує пшеницю в Канаді, яка, як відомо, визнала комуністичний уряд Пейпінґу, і встановила з ним дипломатичні зв'язки.

КОНГРЕС НАКАЗАВ ПРИПИНИТИ СТРАЙК ЗАЛІЗНИЧНИКІВ

Вашингтон. — 18 травня обидві Палати Конгресу схвалили резолюцію, згідно з якою спілка залізничних сигнальників повинна закінчити страйк, який почався був в понеділок вранці. Президент Ніксон перед 11-ою годиною вечері підписав резолюцію Конгресу, і в середу, 19-го травня, мав бути нормальний рух на всіх залізницях. О год. 11.30 перед північчю голова спілки сигнальників С. Дж. Чемберлен видав зарядження членам ним очолюваної спілки негайно почати працю. Чемберлен сказав, що треба буде принаймні 8 годин, щоб залізниці могли вповні почати нормальний рух. Але представники з а л і з н и ч н и х компаній заявили, що це станеться вже за кілька годин, і в дні 19-го травня буде нормальний рух на залізницях. Згідно з рішенням Конгресу спілка сигнальників не зможе страйкувати до 1-го жовтня ц. р. Під час цієї довгої мораторії сигнальники і залізничі компанії мають старатися заключити новий договір про працю. Закон, підписаний Президентом, збільшує тимчасово платню сигнальникам на 13.5 відсотка. Частина цього збільшення важна від 1-го січня 1970 року. Резолюція, схвалена Конгресом, різниться від того законопроєкту, який переслав Конгресові президент Ніксон, який пропонував мораторію до 1-го липня і не передбачав збільшення платні. Але секретар Білого Дому Роналд Зіґлер заявив, що Президент погоджується з рішенням Конгресу, бо він сам проєктував збільшення платні залізничним сигнальникам минулого року. Деякі залізничі лінії заявили, що вже вранці 19-го травня буде нормальний рух на залізницях. Під час дводенного страйку найбільшу невигоду мали ті робітники, які залізницями доїжджали до праці. Вони мусіли вживати автобусів, які збільшили у великому числі курсування між більшими містами та підміськими місцевостями. Дводенний страйк на залізницях вже спричинив звільнення з праці тисяч робітників в автомобільній, сугільній та харчовій промисловостях, а на біржах занотовано знижку акцій.

Палатна Комісія схвалила збільшення загальної суми виплат із Соціяльного Забезпечення на 2.6 більйона долярів

Вашингтон. — Палатна Комісія шляхів і засобів змінила своє становище до справи збільшення загальної суми виплати із Соціяльного Забезпечення на 2.6 більйона долярів і вирішила ... лити це збільшення. Попереднього тижня ця ж сама комісія відкинула цю пропозицію 13 голосами проти 12. Після цього пропозицію в цій справі, включену в загальний законопроєкт про реформу Суспільної Опіки, вирішено — 22 голосами проти трьох — передати на розгляд Палати Репрезентантів. В Конгресових колах сподіваються, що ціла програма буде схвалена Палатою Репрезентантів найдалі до половини червня ц.р. Кошти цілої нової програми Суспільної Опіки, в якій передбачається не тільки збільшення виплат в титулу Соціяльного Забезпечення, але також і встановлення мінімальної суми допомоги у висоті 2 400 долярів річно для родини з 4 осіб, встановлені в законопроєкті на 11.4 більйона долярів річно. Збільшення виплат із титулу Соціяльного Забезпечення мало б увійти в дію з днем 1 червня 1972 року, на п'ять місяців перед президентськими виборами. Пересічні виплати будуть збільшені із 126 до 131 місячно для окремих осіб і з 219 до 230 долярів для подруж.

Головний суддя Бирґер проти безконтрольних адвокатів

Вашингтон. — Головний суддя Найвищого Суду ЗСА Воррен Е. Бирґер, промовляючи в А м е р и к а н с ь к и м Правничим Інституті, гостро критикував тих адвокатів, які під час розправ в судових залях керуються більше політичними мотивами, як правничими а р ґ у м е н т а м и, виявляючи при цьому брак звичайної ввічливости у відношенні до суддів. Ці адвокати часто твердять, що звичайні розправи в справі докованих злочинів — це політичні розправи, і тому дозволяють собі ображувати та очорнювати суддів. Ці адвокати гадають, що ревність і успішність адвокатської праці виявляються в тому, наскільки адвокат зможе перешкаджати в судових діях, і до того ж голосно він викрикує в судовій залі. Головний суддя Бирґер сказав, що професійна адвокатська організація ще досі не займала становища до того, як треба б карати цих безконтрольних адвокатів. Були випадки, що судді покарали були цих адвокатів грошовими карами й тюрмою, але „ліві" адвокати гадають, що не можна давати права суддям, щоб вони могли так гостро карати адвокатів, бо цю справу повинна вирішувати професійна адвокатська організація. Суддя Бирґер виступив і проти деяких журналістів, які обороняють безконтрольних адвокатів, і проти студентів, які роблять деколи це саме.

Павло Шевчук переобраний на голову округи в Трой

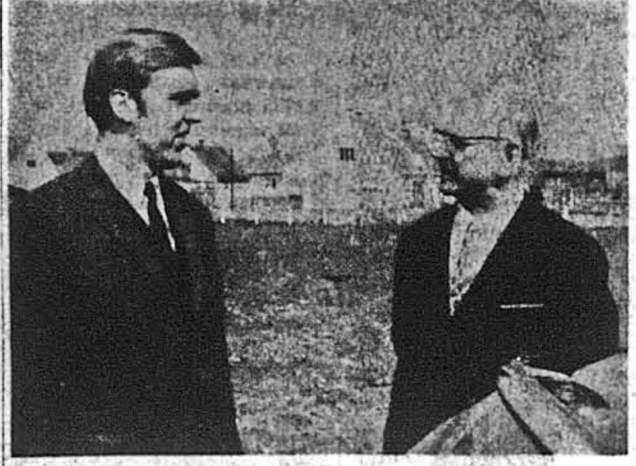
Трой, Н. Й. — В неділю 2-го травня, тут, в Українському Народному Домі, відбулись річні загальні збори місцевої округи УНС. Збори відкрив голова Павло Шевчук, привітавши присутніх на зборах головного касира Петра Пуцила, головного радного Вол. Запаранюка та обласного організатора Василя Оріховського. На внесок п. Білинського вибрано президію зборів в особах: Євгена Ноболотного — предсідника та Нечесилика і Р. Колодія — секретарів.

Про діяльність Округи звітував голова Округи Павло Шевчук. У звіті він звернув увагу на байдужість нашої громади у відношенні до життьового забезпечення, та на замалу активність союзових секретарів, яких він заохочував до інтенсивнішої праці. Після звіту обрано нову Управу Округи в минулорічному складі.

Після виборів зайняв слово головний радний Вол. Запаранюк, поґратулював вщи голові Округи П. Шевчукові за добре виконану працю і відмітив заслуги довголітнього секретаря Василя Труфіна, який в м. р. приєднав 28 нових членів. Присутні нагородили В. Труфіна рясними оплесками, До кращих секретарів, які здобули 10, або більше членів В. Запаранюк зачислив: секретаря

(Закінчення на стор. 3-ій.)

„ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ" У ПРАКТИЦІ



Два роки тому Український Народний Союз, з нагоди свого 75-літнього ювілею, видвигнув гасло: „У пошані до піонерів — лицем до молоді". Не тільки видвигнув, але й поступово здійснює. Здійснює його поступово і „Свобода", між новими кореспондентами і дописувачами якої вже чималий відсоток становлять молоді люди, переважно студенти коледжів і університетів. До їх наймолодших співпрацівників „Свободи" належить і її віденський кореспондент Борис Ямінський, студент Віденського університету, відомий читачам „Свободи" з цілого ряду дописів, з його недавнього інтерв'ю з прем'єром-канцлером Австрії, як і з його минулорічних виступів в Америці і Канаді з віденським басовим квартетом. На цій фотознимці — Борис Ямінський з президентом Австрії Франком Йонасом безпосередньо перед австрійськими виборами 25-го квітня ц. р., в яких президент Йонас соціял-демократ, переміг свого народно-консервативного суперника д-ра Курта Вальдгайма. Молоді кореспонденти, здобуваючи доступ до навіть найвищих джерел інформацій, надають нових вимірів „Свободі", як їх наша молодь генерація своєю енергією, ініціятивою та помислами надає і всій нашій громаді.

Косиґін заявляє готовість Москви говорити про зменшення військ в Европі

Москва. — Совєтський прем'єр Алексей Косиґін заявив, що уряд СССР зробить все можливе для досягнення порозуміння в справі зменшення збройних сил в Европі, додавши водночас, що буде так тоді, коли „західні держави виявлять реальну готовість з а п о ч а т к у в а т и практичні заходи в цьому напрямку". Склав таку заяву Косиґін на прийнятті, влаштованому совєтським урядом на пошану канадійського прем'єра Трудо, який перебуває тепер на відвідинах у Совєтському Союзі. У своєму виступі Косиґін нав'язав до стосовної заяви ген. секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва в цій справі і підкреслив також зацікавлення З'єднаних Стейтів Америки цією проблемою. Західні дипломати в Москві коментують заяву Косиґіна, як намагання Москви використати прихильний відгук на пропозицію з р е д у к у в а н н я збройних сил в Европі, що його вона знайшла на Заході, головно в ЗСА. Дехто підкреслює, що совєтський провід навіть був „приємно вражений" скорою і прихильною реакцією заходу на совєтську пропозицію. Уважають також, що Москва говорить про свою готовість до розмов в справі зменшення збройних сил й обмеження зброєнь після відбуття консультаційних розмов з керівниками Ц е н т р а л ь н о ї Европи, зокрема ж із провідниками Західної Німеччини. Про конечність зменшення збройних сил в Европі говорив також Косиґін під час своєї попередньої зустрічі з прем'єром Трудо, яка тривала дві години і 45 хвилин, підкреслюючи, що . . . втримування цих військ надто коштовне і що краще використати ці грошові засоби на інші мирні цілі.

ПРЕМ'ЄР КАНАДИ В КИЄВІ

За пляном відвідин різних міст в Совєтському Союзі, прем'єр Канади П. Трюдо має сьогодні, 20 травня, перебувати в Києві. До столиці України він мав прилетіти літаком із Москви у пізній вечірній годині. Трюдо перебуватиме в СССР понад два тижні, огляне декілька міст, в тому й розташованих на азійській території СССР.

В Рочестері відбувся З'їзд УВФ

Рочестер, Н. Й. Дня 15-го травня ц. р. відбувся тут З'їзд Українського Визвольн о г о Фонду (Братської Організації ОДВУ) (УВФ), що старається про засоби на втримання зв'язків з Рідним Краєм. У З'їзді взяли участь, крім представників окремих осередків, гості з Канади: д-р Модест Мицик, голова УНО, п. Микола Плавюк, представник ІСНО; мгр Євген Мастикаш, секретар УНО, інж. Михайло Селешко, секретар УВФ Канади. З'їздом проводила Президія з предсідником д-р Богданом Шебунчаком, головою ОДВУ. Перевибрано Управу з головою д-ром Володимиром Михайловим у Проводі. Прийнято низку резолюцій. Було підкреслено в першій мірі наше духове єднання з Рідним Краєм і обов'язок допомоги його змаганням. При зустрічі з членством і Громадянством при спільній вечері, що нею проводив голова місцевого відділу ОДВУ п. Н. Білик, ... з Монтреалю проф. Марко Антонович виголосив доповідь на тему: „Україна і ми". З'їзд вітали: д-р Б. Шебунчак від ЦУправи ОДВУ, п. Нікон Білик від місцевого Т-ва Сприяння УНР, мгр М. Середович від окружних Відділів ОДВУ. Відчитано привіт від ред. Олега Штуля-Ждановича, голови ПУН, і привітання від численних організацій і громадян. *(Г. Ф.)*

З'ЇЗД УЛТПА НА „СОЮЗІВЦІ"

Керґонксон, Н. Й. — У днях 29 - 31 травня на відпочинковій Оселі УНСоюзу „Союзівці" в Кетскильських горах відбудуться 14-ті з черги загальні збори Українського Лікарського Товариства Північної Америки, УЛТПА, головою якого є д-р Б. Шебунчак. Крім звичайної ділової програми, у неділю 30 травня відбудеться бенкет, о 7-й вечора. Докладну програму з'їзду буде оголошено.

Проф. д-р Омелян Пріцак обраний на члена Американської Академії Наук

Бостон (Б. Т.) — На своєму річному засіданні 12-го травня ц. р. в Бостоні, заснована в 1780 Американська Академія Наук (American Academy of Arts and Sciences) вибрала проф. д-ра Омеляна Пріцака на свого дійсного члена (fellow) в клясі гуманістичних наук в секції філології та історії.



Проф. д-р Омелян Пріцак

Академік О. Пріцак є третім членом українського походження тієї найвищої американської наукової установи, але першим у клясі гуманістичних наук. Два інші вчені українського роду Юрій Кістяковський, який був обраний в 1933 р. в клясі математично - фізичних наук, секція хімії, як теж генетик і професор Колюмбійського університету Теодозій Добжанський був обраний академіком в 1953 р. в клясі біологічних наук в секції еволюційної біології. Як відомо, проф. Кістяковський був дорадником президента Айзенгавера в наукових справах.

В біжучому році, разом з академіком О. Пріцаком, були обрані членами ААН в секції мистецтва такі відомі мистці, як сер Лоренс Олівієр з Лондону і скрипаль Єгудін Минугін з Ню Йорку.

Академік Омелян Пріцак є головою Комітету Українських Студій в Гарвардському Університеті і під його керуванням плянується і рогорається ділянка і щоденна праця Гарвардського Центру Українських Студій, який складатиметься із 3-ох катедр (історії України — вже встановлена, української літератури, українського мовознавства), як теж із дослідно - наукового інституту українознавства.

Щоб цей корисний проєкт успішно здійснити, Фонд Катедри Українознавства (ФКУ) веде інтензивну збіркову кампанію для створення потрібної підставової фундації, яка забезпечить дію Гарвардського Центру Українських Студій на постійно.

У Йонкерсі відбудеться 14-й З'їзд Т-ва кол. Вояків УПА

Йонкерс, Н. Й. — У днях 22 і 23 травня в Українському Народному Домі при 301 Пелісейд евню відбудеться 14-й з черги З'їзд членів Товариства колишніх Вояків УПА ім. ген.-хор. Т. Чупринки — Р. Шухевича в ЗСА. Реєстрація делеґатів і гостей розпочнеться в суботу між 11 і 12 г., а З'їзд — о 12-ій г. дня. У програмі — звіти представників Управи Контрольної Комісії і Товариського Суду, вибір головної Управи й ін. керівних органів Товариства, доповідь на тему „Допомогова акція" — без зазначення в запрошенні, хто доповідатиме, у кінці — схвалення резолюцій. В суботу 22 травня в 7-ім же УНДомі о 7:30 вечора розпочнеться Вечірка-зустріч з нагоди З'їзду. Головою Управи Товариства кол. Вояків УПА є Микола Грицков'як, секретарем Лев Футала, відомі громадські діячі з Організації Визвольного Фронту.

... ВДРУГЕ В ПАПСЬКОГО ДЕЛЕҐАТА

Вашингтон, ДК. — Д-р С. Галамай уповноважений подати до відома слідуюче: В суботу, 15-го травня ц. р. Ярослав Стецько провів чергову повтора - годинну розмову з Папським Делеґатом, Архиєпископом Люджі Раймонді. Ярослав Стецько передав Папському Делеґатові копію свого письма до Папи Павло VI з травня ц. р. в справах останніх подій в Українській Католицькій Церкві, зокрема відносно її помісних прав та патріярхого завершення. Змістом розмови та вся долучена документація будуть передані Апостольській Столиці.

Проф. Яр. Рудницький закінчив свою навколосвітню подорож



Проф. Ярослав Рудницький (зліва) в розмові з головним предсідником УНСоюзу Йосипом Лисогором

Ню Йорк (ОУПС). — Відвідинами університетського коледжу й центральної бібліотеки в країні тризуба — Барбаді проф. Яр. Рудницький закінчив свою навколосвітню студійну подорож, що тривала від листопада 1970 до травня 1971 р. ведучи через західну Европу, Австралію, Нову Зеляндію, Далекий Схід і Японію, до Венесуелі, Арґентини, Бразилії та Вест Індій. В часі подорожі він зібрав матеріяли для двох наукових проєктів із порівняльного культурознавства, мав низку гостинних викладів і виступів в університетах, взяв участь у трьох міжнародних конґресах та відвідав майже всі українські поселення в вільному світі, виголошуючи доповіді з українознавства.

В поворотній дорозі до Канади, проф. д-р Ярослав Рудницький у вівторок 18-го травня коротко зупинився в Ню Йорку і при цій нагоді відвідав УВАН, УНСоюз і „Свободу". Того ж дня він відлетів літаком до Оттави на наукову конференцію в Оттавському університеті в справах етнічних груп в Канаді, яка відбувається під головуванням проф. К. Відні від 19 до 23 травня. Вислід вражіння з цієї довколосвітньої подорожі проф. д-ра Я. Рудницького будуть надруковані в окремому інтерв'ю на сторінках „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страхітлива хроніка

Подавана захалявним „Українським Вістником", що видається і поширюється в Україні т. зв. самвидавним способом, хроніка українського життя незвичайна, а то й страхітлива своїм змістом. Вміщені в ній інформації з різних цілком неполітичних за своїм характером ділянок культурного життя показують, в яких нестерпних умовах примушені жити і працювати в Українській, нібито незалежній і суверенній, ССР, українські ж таки культурні діячі — критики, письменники, мистці чи й окремі одиниці та групи молоді.

Факти й інформації приведені в друкованих досі у „Свободі" частинах цієї хроніки із одного тільки 4-го числа „Українського Вістника" доводять, що совєтську — цілком уже зрусифіковану — адміністрацію в Україні дратують навіть такі справи, як щедрування студентської і робітничої молоді на Новий рік, зокрема ж відновлювання таких звичаїв як „Вертеп" і ще до того ж з такими постатями, як Козак Мамай. „Окружить и забрать, арестовать хулиганов!" — так реагували київські партійці і міліціянти на щедрування ватаги студентів у Дарниці. За записування щедрувальних звичаїв і пісень одну із працівниць Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УССР покарано доганою. Репресії постигають студентів за участь у вечорах молодої української поезії. Намагання влаштувати такий вечір в Київському політехнічному інституті було ударемнене забороною партійного місцевого комітету.

Поліційних шикан, цькувань й репресій зазнають особливо ж ті з українських літераторів, статті яких припинено друкувати в пресі, наприклад, І. Світличний, Є. Сверстюк, В. Іванисенко, або ж ті, що були ув'язнені за оборону української мови й культури. Їх звільняють із праці, або ж погрожують їм позбавленням праці й мешкання, чи й поставленням під суд, переводять безупинні обшуки, конфіскують в них цілком безневинні видання тощо. Звільненого з 5-річного ув'язнення мистця Панаса Заливаху поставлено під заборону виходити з дому від 8-ої вечора до 8-ої ранку з обов'язком зголошуватися в міліції за те, що взяв участь в похороні близької йому за фахом і його ж приятельки малярки Алли Горської. Намагаються позбавити праці й виселити із власного ж дому дружину засудженого історика В. Мороза Раїсу. Реєстр таких безглуздих шикан можна б продовжувати в безконечність, він подається в кожному числі „Українського Вістника". І саме той реєстр з'ясовує краще за всі трактати й писання ту страхітливу і безпросвітну дійсність, що в ній мусять жити свідомі українці на своїй же таки українській землі.

„Суботники" і „недільники"

Західня преса принесла вістку, що в південноамериканській державі Чіле у неділю 16-го травня року Божого 1971 все трудяще населення вийшло нібито цілком добровільно на перший у тій країні „червоний недільник" для безплатної праці по фабриках і заводах, при шляхах, будовах тощо. Сам президент - марксист д-р Алленде вийшов у Сантіяго на вулицю рано - вранці і забив кілька цвяхів у дошку, щоб показати приклад, як треба безплатно працювати в ім'я „майбутньої побудови соціялізму".

Будувати „комуністичне суспільство" за рахунок безкоштовної праці трудящих навчав ще В. Ленін. Він у Москві також вийшов на площу перед Кремлем та допоміг перенести робітникам одну деревину. „Вождя" зфотографували і зафільмували для пропаґандивної мети: якщо „сам" Ленін задурно працює для держави, то й усі інші також мусять. Тепер „суботники" й „недільники" провадяться не тільки в окупованій Україні чи Білорусі, Грузії й інших країнах - полонянках. Їх практикують і в Східній Німеччині, і в Чехо - Словаччині, і в Болгарії, і особливо на Кубі та в червоному Китаї, адже це найлегша дорога для експлуатаційних диктаторських режимів дістати від трудящих працю, прибутки — і нічого за те не заплатити. Тепер червона бацила визиску працюючих державою перекинулася вже й на донедавна вільну країну — Чіле. В країні почалась націоналізація: держава переймає великі банки, готується привласнити копальні міді, в які вкладено американські гроші. Як і на Кубі, в Чіле починає відчуватись нестача товарів широкого вжитку, зате є подостатком портретів Маркса і Леніна. . .

Вимагані властями „суботники" й „недільники" від трудящих під червоними режимами показують нерентабельність комуністичної економіки та бажання режимів тримати населення в стані перевтоми, щоб воно не мало часу й бажання задумуватись над „комунізмом".

Микола Чубатий

ПАПА, КУРІЯ І УКЦЕРКВА

(3)

Кард. Фюрстенберґ негує Синод УКЦеркви

Продовжуючи свій лист з порученням Папи в справі патріярхату, кардинал де Фюрстенберґ додає далі вже, очевидно, своє власне розуміння справи, пишучи: „Виключаючи отже встановлення патріярхату й можливість патріярхального Синоду, Святіший Отець рівночасно поручив переорганізацію Єпископської Конференції на нових основах, йдучи назустріч в найбільш догідний спосіб потребам Української Церкви".

Ця частина листа надрукована у „Свободі" на 2-ій сторінці, у 8-ій колюмні, 5-ий розділ, три стрічки якого перенесені вже на стор. третю. Цей розділ, що починається словами: „Виключаючи отже...", для нас найважливіший. Я перевірив чи український переклад згідний з італійським і ствердив, що український переклад не цілком докладний. Основне в цій частині слово: „Святіший Отець рівночасно ПОРУЧИВ"... в італійській мові має слово: „Санто Падре ґа ін парі темпо ПРОПОСТО..." — Святіший Отець рівночасно ПРОПОНУЄ... „Поручив" можна розуміти як наказ, тоді як в оригіналі Папа тільки „пропонує", себто піддає під увагу, що може бути прийняте або відкинене. Тому цілий цей розділ наведу в поправленій формі: „Виключаючи отже основання патріярхату та з ним послідовну можливість встановлення патріяршого Синоду з метою піти назустріч і спосіб найбільш сприятливий потребам УКЦеркви Святіший Отець рівночасно ЗАПРОПОНУВАВ, щоб була старанно переорганізована на нових основах Українська Єпископська Конференція, що її предсідництво наміряв би повірити Вашій Еміненції".

Так виглядає частина листа кард. де Фюрстенберґа. Питання є: 1) чи Святіший Отець вважав би, згідно зі своїм авторитетом, давати відповідь на саме повідомлення Архиєпископського Синоду про його відбуття й то в спосіб, виразно противний до Соборового Декрету про Східні Церкви, який сам Папа підписав і в виїмково торжественний спосіб проголосив як закон Церкви з днем 21-го січня 1965? 2) Щоб створити загрозливу атмосферу, що український Єпископат порушив управнення Папи, Кард. де Фюрстенберґ свідомо перезвав Архиєпископський Синод УКЦеркви на Патріярший Синод. Акти Синоду напечатані в „Благовіснику" під назвою Архиєпископського Синоду. 3) Синод в адміністрації Церкви це канонічна установа Східньої Церкви з часів ще перед церковним розколом (1054), натомість Єпископська Конференція, як адміністраційна установа Церкви, це зовсім нова установа й то Римо - католицької Церкви, створена тільки 1969 року у зв'язку з проголошенням Д о г матичної Конституції про Церкву та скликанням Першого Вселенського Синоду Церкви Папою Павлом УІ.

У Східній Церкві від століть існувала адміністраційна співпраця поміж Патріярхом чи Верховним Архиєпископом, в таких між іншим справах, як призначування єпископів, творення нових єпархій тощо, свого роду церковна демократія. Навпаки було на Заході, де вся адміністраційна влада Церкви спочивала в руках Папи, яку він виконував через своїх урядовців і Римську Курію. Отже, на Заході адміністраційна влада була абсолютна.

На П Ватиканськім Соборі 1964 року схвалено дуже важну Догматичну Конституцію про Церкву, яка ствердила, що всі єпископи є наслідниками апостолів: Папа, як наслідник св. Петра є так само Єпископом, але й предсідником Колеґії Єпископів. Це була тільки догматична конституція, як справа віри, а не адміністрації Церкви.

Все ж таки Папа мусів, як наслідок тієї конституції, притягати теж латинських єпископів до адміністрації Церкви. Досі вся адміністрація Західньої Церкви була централізована. Від Риму до Австралії та Америки всіх єпископів іменував Папа, очевидно через свої Куріяльні Уряди. Одначе, щоб щось зробити й для Колеґії Єпископів, Папа почав скликати на нараду щодва роки Синоди Вселенської Церкви, зложені з репрезентантів крайових Церков. Тому на Заході утворено по всіх країнах Єпископські Конференції, які вибирають свою президію і мають дві функції: вибирати делеґатів на Вселенські Синоди і радитися над справами своєї Церкви та вислід нарад подавати своїм делеґатам на Синод Церкви та просити Папу взяти їх під увагу. Нині Єпископські Конференції не мають, крім того, ніякого активного права в адміністрації Церкви. Єпископів іменує Рим, як було досі. Інструкції для своїх делеґатів нікого в Римі не зобов'язують. Навіть на самім Синоді Церкви нема над ними голосування. Це є тільки побажання до Папи.

Західні Церкви дивляться зі заздрістю на права Синодів Східніх Церков рішати автономічно про всі справи своїх Церков, але такого права вони ще не мають. Оце роля латинської установи Єпископської Конференції. До такого стану кард. Фюрстенберґ бажав би звести нашу Церкву з патріяршим устроєм, хоч Верховний Архиєпископ не має титулу патріяршого. Іншими словами, щоб рятувати свою владу над нашою Церквою, якої він вже не має, старається златинізувати адміністрацію

(Закінчення на стор. 4-ій)

Мих. Килимний

1984

Це число — тепер на устах громадської думки й преси всього світу. І чим далі, воно не заникає, не вивітрюється з пам'яти, а навпаки, набирає ще більшої значимости, стає ще більш вживаним та популярним. Навіть за залізною заслоною, в Совєтському Союзі, не зважаючи на найенергійніші заходи партії й уряду у поборюванні того числа і тих, хто близько стоїть до нього, нічого не виходить, 1984 пробиває собі дорогу до свідомости широких мас населення. А у вільному світі, то це число вже прикладають не тільки до тої бази - основи, з якої воно виникло, а й значно поширюють його засяги, тобто побільшують терени, на які воно може вплинути в той, чи інший спосіб.

Напевно, багато наших читачів також дещо ознайомлені з числом 1984, бо про нього не раз писалося в „Свободі", як і в інших українських газетах вільного світу, як не раз писала і продовжує писати поважна преса різних демократичних країн. Сьогодні ми повертаємося до згаданого числа саме з мотивів його всезростаючої знанности та значимости, про що зазначили на початку нашої статті.

Звичайно, 1984, як брати стисло за число, за цифру, не являє собою нічого нового; це, за українським виразом, „старе, як світ". Але ми тут маємо на увазі дорібок, безперечно талановитого, порівнюючи молодого російського історика Андрія Амальріка, отож його твір — „Чи доживе СССР до 1984-го року?"

Історія... Ще й досі з приводу неї можна почути дискусії, чи то є наука, чи тільки літопис, хронологічний запис минулих подій, своєрідна мемуаристика — більш узагальнена поширена та систематизована. Коли брати за приклад СССР, то там історію, тобто документацію з минулих часів та їх тлумачення, переробляють, сливе, кожного року. Ось і тепер, в останніх днях, з'явилося в к н и жкових крамницях нове видання одного з томів „Большой Советской Е н ц иклопедии", присвяченого значною мірою (беремо дані з інформацій бразилійської преси) другій світовій війні. Там зовсім викреслено Хрущова, абияк згадано Сталіна, зате „під небеса" вознесено Брежнєва. Взагалі в СССР і досі нема більш-менш усталеного підручника з історії, а про Україну, навіть про УССР — то й говорити нема чого, бо й КПУ (Комуністична Партія України) ще й досі сидить без історії, бо всі дотеперішні дотичні видання — вилучені з ужитку. Тому, легальні „історичні" праці в СССР не належать ні до науки, ні до літописів, найбільше, як їх можна назвати, то — псевдонаукою.

Андрій Амальрик пішов проти течії, тобто проти генеральної лінії в питаннях історії, проти лінії, яка так часто міняється. Він, як кажуть, „узяв бика за роги", виклавши всю справу так, як йому підказувала його совість, підказували досвід, знання, спостереження, глибокі аналізи, а там уже прийшло і до висновків та прогнозів — головно в праці „Чи доживе СССР до 1984-го року?"

Уважаючи совєтську дійсність за несусвітній феномен, за суцільну потворність і здеґенеровану в своїх основах, історик ставить питання: скільки вона ще може існувати на білому світі? Поставивши таке питання, Амальрик, користуючись аналітичними методами, продовжує розглядати ту дійсність в її своєрідному „розвиткові", тобто в наступних роках, у майбутньому. І так доходить до 1984-го року, коли СССР, тобто червона російська імперія перестане існувати, розлетиться на всі чотири боки. У факті дотеперішнього і майбутнього існування СССР, Амальрик бачить зростання та загострення національних антагонізмів, соціяльних протиріч, знедолення ш и р оких шарів людности, разючий занепад і н телектуального життя, поліційну сваволю, розперезаність парт. апаратчиків, і в той же час несамовитий імперіялістичний гін кремлівської верхівки до завоювання всього світу. Зрештою, Амальрик приходить до твердого переконання про неминучість війни між СССР та червоним Китаєм, яка викличе могутній вибух у середині Совєтського Союзу і в оточуючих його сателітних країнах. У 1984-му році, за передбаченнями історика, СССР перестане існувати...

Отже, коли досі історію вважали наукою про минуле, чи літописом минулого, то Андрій Амальрик написав історію майбутнього: глянувши трохи назад, роздививши сучасне, він перевів свій зір у наступні роки і їх описав так, як собі уявляє. В цьому полягає новина, внесена фаховим істориком в історію. Маємо тепер, так би мовити, „історію майбутнього".

Від 1984-го року нас віддаляє 13 років. Час, порів н ю ю ч и, -недовгий, але скільки подій нагромадяться одна на одну? І коли здійсняться прогнози Амальрика, його відразу всі визнають геніяльною особою нашої доби. Та й сьогодні цей історик не абищо.

Спочатку його відносний рукопис кружляв у обмежених колах, пов'язаних із „Самвидавом" у СССР, а закордон доходили тільки деякі вістки про згадану працю. Коли ж Амальрика арештували під Москвою і завезли аж на Урал, щоб там судити „при закритих дверях" і, зрештою, засудили на три роки концентраційних таборів, показалося всім добре й гаразд, що історик глибоко та дошкульно дітюнув кремлівських верховодів. Засуд Амальрика не є перемогою над ним реакційних, темних сил червоної Москви, а швидше виявом їхнього боягузтва, їхнім переляком перед судом недалекого вже історичного реченця, вказаного істориком-дослідником, істориком-прогностики. „Дух Альмарика", за свідченням закордонних кореспондентів, звисав над Москвою в часі ХХІУ з'їзду КПСС. Він звисав і над самим з'їздом, недарма бо Брежнєв накидався на науковців та письменників а їхні праці, що йдуть врозріз з генеральною лінією партії. Кожний, хто приглядався з ближчої віддалі, або взагалі з віддалі згаданому з'їздові міркував сам собі: Так воно є тепер, а як буде через 13 років?

Найновіший втікач з України, молодий політик (24 роки від роду), член Київського обкому комсомолу і його штатний пропаґандист, Євген Демченко, який попросив право азилю в Голляндії та дістав його, у чи не в перших своїх словах, сказаних у вільних умовах, висловив думку про загнивання й виродження комуністичної системи в СССР, про неминучий її крах у близькому майбутньому. Перегук з твердженнями засудженого історика та підтвердження їх.

На Заході приступили до видання твору Амальрика різними мовами, в тому і українською. Преса всього вільного світу тепер дуже часто згадує про молодого совєтського історика. Друковане слово в Бразилії, наприклад, розглядаючи твір „Чи доживе СССР до 1984-го року?", переключається на Кубу, на переслідування інтелектуалів режимом Фіделя Кастра, даючи від себе такий висновок: „Коли до 1984-го' року СССР не доживе, то до того ж року не доживе і комунізм на Кубі".

Покищо в справі Амальрика нічого не каже червоний Китай. Мовчить, але стоїть з вишкіреними зубами вбік СССР. Китайці — терплячі. Що їм 13 років, коли вони вже перетривали 5.000 років

1984-ий рік — сьогодні дата загального зацікавлення, очікувань і сподівань.

ПЕРЕД З'ЇЗДОМ АКТОРІВ

Живемо в часах тотальної організації, і винахід компютерів — не випадок. Все, що не є зорганізоване, призначене на занепад і зникнення. Щоб втриматись на поверхні, доводиться конкурувати, а щоб конкурувати — доводиться організуватись. Організоване все в нас і довкола нас, від інфузорії до всесвіту. Досить малої похибки в самій системі організації, щоб літак, зринувши в небо, не міг приземлитись.

Українська з а к ордонна Мельпомена занадто довго, може в силу своєї артистичної натури, опиралась покликові й законові доби. Правда, вона організувалась 25 років тому, 28 лютого 1946 року в м. Авґсбурзі, Зах. Німеччина, і виступила перед спрагненою рідного мистецтва громадою у формі Об'єднання Мистців Української Сцени, ОМУС, на чолі з незабутнім актором і режисером В. Блавацьким. Та через три роки Об'єднання практично перестало існувати. Там, де немає об'єднання — приходить роз'єднання, розпорошення сил, виникнення прикрого „культурного хуторянства". ОМУС занепало з чисто практичних причин, через виїзд українців до різних країн світу, а в нових країнах все доводилося розпочинати наново, і в першу чергу від першої години будь - якої праці...

Коли минулого року студентки з Українського Клюбу при Менор Джуніор коледжі біля Філядельфії попрохали поради в письменника, де можна дістати примірник п'єси „Ой, не ходи, Грицю", то він не знав, яку адресу їм дати і подав кілька приватних адрес. Цей малий приклад показує, що якийсь об'єднуючий координуючий, творчо - інформаційний центр українського театрального життя в Америці і Канаді, чи бодай в самій Америці, необхідний. Інший приклад: наближалось 100-річчя великої Лесі Українки, але добре склалось, що хоч тепер театр „Заграва" в Торонті підготував виставу забороненого в Україні твору „Бояриня". Ще інший приклад: у заповнену залю із платним вступом заходить автор п'єси, але замість одержати гонорар за свою працю, він змушений купувати квитка на виставу власного твору. І ще один приклад: театральні декорації, модерні вони чи традиційні, вимагають великого хисту й праці мистців — декораторів —, чи хтось бачив синтетичний огляд їх колосальної праці, без якої немає театру?

Грецька богиня театру, зукраїнізована Мельпомена, має багато досягнень — і не менше претенсій як до її слуг, так і до глядачів, вимоги яких дедалі, то більше зростають. Український театр у діяспорі відіграє особливу ролю, має особливе призначення. Як в минулому столітті наші славетні актори „вивезли" на возах з поганенькими кониками Україну, наше рідне слово, пісню, культуру з жахливої безодні втрати національної свідомости — так нині в обставинах діяспори театр призначений підтримувати жваве биття українського серця навіть там, де за законами денаціоналізації воно могло б зупинитись. Його ж буття необхідне не тільки для нас самих, для тут народжених і ще не народжених, а й для України по той бік світу, де петля соціялістичного реалізму та заохочуване канчуками імперськоо суду поклоніння Росії вже завели український театр у сліпу вулицю і в ту вулицю намагаються завести нашу велику націю. Навіть маленький Ляльковий Театр, як тут, так і там, — за таких обставин переростає з виключно мистецького явища в національне. І не дивно, що одним із завдань відроджуваного тепер Об'єднання Мистців Української Сцени є добитись відповідної репрезентації в УККА — і відповідної уваги провідних політично-громадських чинників до цієї ділянки культури.

Гадаємо, що маестро Богдан Паздрій мав повну рацію, пишучи в „Свободі" з 24 квітня про „відновлення ОМУС-у по 25-ти літах перерви". Об'єднання було і є — треба влити в нього свіжі соки. Вірно робить Ініціятивний Комітет, запрошуючи на 1-й З'їзд акторів 29-30 травня усіх зацікавлених справами театру. Справа українського театру в діяспорі — з а г а льнонаціональна справа.

(л. п.)

Лука Луців

ВАСИЛЬ СТЕФАНИК У КРИТИЦІ

(5)

В 1904 р. Франко твердив, що Стефаник вніс в українську літературу не те „нове", про що писала С. Русова, — „наслідуючи обов'язкову в російській журналістиці фразеологію про малювання економічних обставин", — нове у Стефаника, пише Франко, „лежить не в темах, а в способі трактування тих тем, у літературній манері, або докладніше — в способі, як бачить і відчуває цей письменник життєві факти" (60).

І. Франко ширше арґументує своє твердження. Мирний, Нечуй-Левицький, Свидницький, Карпенко-Карий малювали широкі картини українського життя, а Коцюбинський, Кобилянська, Стефаник „відразу засідають у душі своїх героїв, і нею, мов магічною лямпою, освічують усе окруження. Властиво, те окруження само собою їм мало інтересне, і вони звертають увагу на нього лиш тоді й остільки, коли на нього, падуть рефлекси чуттєві тої душі, яку вони беруться малювати. Франко підкреслював, що ці нові письменники — це лірики, „хоча їх лірика не суб'єктивна", навпаки, вони далеко об'єктивніші від давніх оповідачів, бо за своїми героями вони щезають зовсім, а властиво переносяться в їх душу, заставляють нас бачити світ і людей їх очима. Се найвищий тріюмф поетичної техніки, а властиво, се вже не техніка, се спеціяльна душевна організація тих авторів, виплід високої культури людської душі" (61).

І. Франко рішуче відкинув думку про песимізм у Стефаникових творах. „Навпаки, у многих із його творів віє сильний дух енергії, ініціятиви, а у всіх бачимо велику любов до життя й природи — речі зовсім суперечні песимізмові".

Франко відкинув і думку С. Русової про те, що Стефаник маляр „страшної економічної нужди селян". Та це твердження повторятимуть пізніше, бо воно подобається деяким критикам із партійних причин, головним чином у підсовєтській Україні.

Борис Грінченко (1863 — 1910) в „ЛНВ" нарікав на те, що Стефаник навіть у перекладах оповідань німецького письменника Людвіґа Тома вживав свого діялекту, і внаслідок цього він (Грінченко) „ледве зрозумів сюжет тих оповідань, а що казати про ширшу публіку, яка в ряди-годи бере до рук українську книжку" (54).

Теофіль Мелень (1879 — 1915) вмістив у журналі „Молода Україна" (Львів, 1901, ч. 8-9) статтю про Василя Стефаника, в якій вірно підкреслив, що „перше і найважніше місце в творах Стефаника займають прояви психічного життя мужиків, найбільше значення мають для нього почування мужицької душі. Та душа скована важкими кайданами болю і зневіри, але вона, преціньь, ясніє часом проміннями глибокого благородного чувства, вона горить вогнем могутньої любови, тим внутрішнім, укритим вогнем, хвилями запалахкотить, вирине ярким полум'ям з серця ,налитого гіркими сльозами . . . І якраз ті шляхетні почування мужика . . . є причиною, що оповідання Стефаника роблять на нас враження гордої, свідомої себе певности і сили" (57).

Антін Крушельницький (1878 — 1941) тричі писав про Стефаника. В 1910 р. він видав окрему книжку „Українська новеля", в якій дав вибір новель Стефаника, Л. Мартовича та І. Семанюка (М. Черемшини). В тому самому році він видав польською мовою „Szkice z ukraińskiej literatury współczesnej", а в 1931 р. надрукував статтю про Стефаника в журналі „Нові шляхи" під заг. „Бо пани тебе не приймуть".

А. Крушельницький назвав Стефаника „найінтереснішою, найбільше свіжою й ориґінальною постаттю в українському письменстві". Твори Стефаника ділив цей критик на три групи: на дрібні нариси з народного життя, на новелі з цього ж життя та на авторові почування в виді поезій в прозі. Крушельницький правильно підкреслював, що між Стефаниковими творами треба б розрізняти „нариси" й „новелі", хоч інші літературознавці пишуть тільки про „новелі", або про „оповідання". Тут треба пригадати, що в деяких Стефаникових творах немає жадного оповідання, а в деяких нема новелістичного закінчення — це значить несподіваного закінчення, що повинно бути в творах, що їх зараховуємо до жанру новелі.

Крушельницький писав, що „нариси Стефаника — глибокі трагедії хлопської душі, трагедії тихі, бо герої їх по більшій часті не мають найменшого почуття значення сих трагедій; вони приходять спокійно, незамітно, пересуваються крізь хлопську душу без гамору, минають без сильнішого, подекуди навіть без ніякого враження на окруження" (74). Це характеристика нарисів. В новелях, на думку А. Крушельницького, „повертають мотиви, переведені вже в нарисах, але вертають поглиблені, в сильніше зарисованих рамах" (75). В новелі „Палій" бачив Крушельницький конфлікт між багачами й нуждарями. В. Лесин твердить у вступі до книжки „Стефаник у критиці", що Крушельницький стоїть на позиціях близьких до марксистської критики" (16).

(Далі буде).

Павло Шевчук переобраний на голову округи в Трой

(Закінчення зі стор. 1-ої)

191 Відділу Р. Колодія який приєднав 21 членів, секретаря 57 Відділу, В. Жмудя — 13 членів та секретаря 13 Відділу П. Шевчука — 11 членів. Інформуючи присутніх про витрати членів УНСоюз в минулому році з причини виплати 20-літніх поліс, головний радний радив всім секретарям взятися до інтенсивнішої праці, користаючи з допомоги нового обласного організатора, В. Оріховського.

Головний касир дир. Петро Пуцило радив звернути більшу увагу на молодь, при тому інформуючи про фінансові справи УНС та про будову союзового дому.

Обл. організатор В. Оріховський поґратулював голові Округи П. Шевчукові, Василеві Труфинові та іншим секретарям за добре виконану працю. В дальшій промові просив, щоб присутні секретарі та Відділові урядники, які в більшості походять з Лемківщини, підтримували і та розбудовували українську заморську твердиню, яку започаткували їхні діди — лемки. Відносно організаційної праці, він подавав ряд конкретних порад а зокрема, як пояснювати та дораджувати людям життьове обезпечення, і відмітив організаторсько-секретарський курс, який відбудеться в Окрузі.

Після доповідей головних урядовців, присутні ставили різні запити, а після закриття зборів місцевий секретар Р. Колодій запросив приявних на перекуску приготовану дружиною секретаря Р. Колодія та п-ю Нечесиляк.

КОНЦЕРТ ВОЛОДИМИРА ТИСОВСЬКОГО ВІДБУДЕТЬСЯ ЦІЄЇ НЕДІЛІ

Ню Йорк. — В неділю 23 травня ц. р. відбудеться тут заходом Літературно - Мистецького Клюбу концерт пісень співака - баса Володимира Тисовського. У програмі концерту композиції й арії В. А. Моцарта, В. Барвінського, Я. Степового, І. Соневицького, Дж. Верді. М. Лисенка, В. Косенка, К. Данькевича, М. Фоменка, А. Гнатишина і Г. Китастого. Акомпаніюватиме співакові при фортепіяні проф. Ігор Соневицький. Початок концерту о год. 6-ій вечора.



Володимир Тисовський

Іван МАНИЛО-ДНІПРЯК

СТЕП КЛИЧЕ

Село в садах, а там левада,
А далі степ синіє
І сонечко — людей відрада —
Пливе за гай, Маріє.

Яка весна довкіл, подруго!
Аж серце в щасті мліє,
Коли пісні летять за плугом...
Нас кличе степ, Маріє!

КНИЖКИ ДЛЯ ВСІХ

А. Орел: Словник чужомовних слів (три томи. укр. мовою) $6.15; Антична література (612 стр., в тверд. оправі) $4.85; Д. Нитченко: Укр. правописний словник $2.15; Ол. Бабій: Олена Степанівна (драмат. повість) $1.15; С. Федорівський: Молоді паростки (повість) $3.85; В. Вендер: Марш молодости (ром.) $1.65; П. Феденко: Укр. рух у XX ст. (18 розділів) $2.80; В. Грінченко: Сонячний промінь (повість) $1.50; Т. Осьмачка: Китиці часу $0.40; „Ельдорадо" (вибране) $0.50; Е. Золя: Мрія (роман) $0.65; журн. „Волосожар" (усі числа) $2.00; Юл. Мовчан: Записки лікаря (новелі, оповід.) $5.00; Що варто б знати (статті, оповід.) $4.00; З. Дончук: Утрачений ранок (роман) $6.00; В пошуках щастя (ром.) $5.00; Іван Манило: Україна сама... $0.50; Пеани і клини $0.45; Січ і відсіч $0.35. Замовляти:
Mr. I. Manylo, Cumberland Rd.
Millville, N.J. 08332, USA

ДОПОВІДЬ В КЛЮБІ ВИСОКОШКІЛЬНИХ АБСОЛЬВЕНТІВ В НЮ ДЖЕРЗІ

Нюарк, Н. Дж. — В п'ятницю 21 травня ц. р. о год. 8-ій увечері в Люїз Райс Лавндж, при Фарлей Дікінсон Університеті в Медісон Н. Дж., виголосить доповідь, д-р Дональд Мальтон на тему: „Реконструктивна хірургія". Доповідь ця відбудеться з рамени Клюбу Високошкільних Абсольвентів в Ню Джерзі. Клюб цей заснований в червні 1967 р., з професіоналістів, у складі: д-р В. Гук, інж. О. Данчук, мгр З. Снилик, інж. Христя Кордуба, інж. М. Чайківський та д-р Ю. Карапінка. Теперішню Управу очолює голова Клюбу інж. Є. Змій. Клюбом проводить 9-ти членна Рада Директорів із 3-річною каденцією. Впродовж цих років Управа Клюбу урядила чимало імпрез та товариських зустрічей.

ТВОРИ В. ГРУДИНА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — У суботу 22-го травня о 7-й вечора в Бенджамін Френклін гайскул-і при Броад і Ґрін вулицях відбудеться концерт із творів композитора і професора музики Володимира Грудина. Виконавці: автор - композитор В. Грудин, піяністка Д. Каранович-Гординська, сопрано М. Ясінська-Мурована і скрипаль Р. Венке. Концерт влаштовують УМІ і Літературно - Мистецький Клюб у Філядельфії.

СПИСОК

ЖЕРТВОДАВЦІВ НА ПОБУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВВ. АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА НА „ВЕРХОВИНІ", ОСЕЛІ УРСОЮЗУ В ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

1.	Родина Г. Журавель	$1,000.00
2.	о. Прот. С. Непріль	100.00
3.	А. Штанько	100.00
4.	М. Яремко	50.00
5.	Д-р Р. Сочинський	50.00
6.	Інж. А. Осадца	50.00
7.	Лариса і В. Лисняк	50.00
8.	215 Відділ УРСоюзу	50.00
9.	О. і О. Шевченко	50.00
10.	Родина Соколовських	50.00
11.	Г. Котелевець	50.00
12.	М. Радолицький	35.00
13.	М. Чорний	30.00
14.	Рожа Шульова	30.00
15.	С. і Б. Карась	30.00
16.	В. Кукрицький	25.00
17.	Д-р М. Зарицький	25.00
18.	Д-р А. Пашковська	25.00
19.	Ген. П. Шандрук	20.00
20.	Д-р А. Лібацький	20.00
21.	Анна Сиґоч	20.00
22.	М. Війтович	20.00
23.	о. Ю. Гнатко	15.00
24.	С. Косановський	10.00
25.	П. Кісіль	10.00
26.	П. Стельмах	10.00
27.	А. Гамуляк	10.00
28.	С. Чалишев	10.00
29.	Ю. Ліщинський	10.00
30.	о. Прот. В. Коваленко	10.00
31.	М. Коваленко	10.00
32.	О. Коваленко	10.00
33.	о. Прот. Т. Дятилович	10.00
34.	І. Ратич	10.00
35.	Т. Линенсон	10.00
36.	В. Яворський	5.00
37.	І. Харамбура	5.00
38.	Г. Цимбола	5.00
39.	А. Турчин	5.00
40.	І. Бродило	5.00
41.	З. Кохановський	2.00
42.	Б. Бялоцький	1.00
43.	К. Копачинський	50.00

Всім Жертводавцям сердечне спасибі.

БУДІВЕЛЬНИЙ КОМІТЕТ

Оцим повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі наших Найдорожчих та Незабутніх БАТЬКІВ

сл. п.

Інж. ІВАНА та АМАЛІЇ РУБЛІВ

відбудеться

в неділю, 30-го травня 1971 року

о год. 2-ій по пол. на УКРАЇНСЬКІМ КАТОЛИЦЬКІМ ЦВИНТАРІ на ФАКС ЧЕЙСІ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

СИН з ДРУЖИНОЮ

УПРАВА ВІДДІЛУ ФОНДУ КАТЕДРИ УКРАЇНОЗНАВСТВА в НЮ ЙОРКУ

запрошує Членів ФКУ з Бронксу, Бруклину, Квінсу, Менгетену і Статен Айленду та зацікавлених Гостей до участи в

Загальних Зборах Відділу

які відбудуться

в неділю, 23-го травня 1971 року

о год. 3-ій по пол.
у великій залі ПЛАСТОВОЇ ДОМІВКИ
144 2-га Авеню, ріг 9-ої вул. в Менгетені

Рівночасно просимо тих Членів, які не одержали повідомлень поштою (пошта повернула їхні листи), подати свої нові адреси до:

Ukrainian Studies Chair Fund
302 West 13th St., New York, N.Y. 10014

ЗА УПРАВУ:

Микола Шпитко, голова Іван Голуб, секретар

У глибокій скорботі ділимось сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 17-го травня 1971 року в Трентоні, Н. Дж. упокоїлась на 78-му році життя наша Найдорожча МАМА та БАБУСЯ

бл. п.

КАТРЯ ҐІЛЬ

ЗАУПОКІЙНІ ПАРАСТАСИ будуть відслужені в четвер, 20-го і п'ятницю, 21-го травня 1971 р. о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні М. Кошека, 990 S. Broad Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ — в суботу, 22-го травня 1971 р. о 9-ій год. ранку у парафіяльноій церкві св. Йосафата при 1195 Deutz Avenue, а опісля на українському цвинтарі св. Марії при Fox Chase Rd. у Філядельфії, Па.

В глибокому смутку та печалі:

ЗИНОВІЙ — син з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ
ЄВГЕН — син з дружиною АНІЗІЄЮ
ХРИСТЯ-ДЗВІНКА і ІГОР — внуки
Рідня в ЗСА, Канаді й Україні

Повідомляємо Рідних і Знайомих, що

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

НА МОГИЛІ

бл. п. Д-ра ВОЛОДИМИРА БІЛОЗОРА

відбудеться

в суботу, 22-го травня 1971 року

о год. 4-ій по пол.
на УКРАЇНСЬКОМУ ЦВИНТАРІ

в Бавнд Бруку, Н. Дж.

МАРІЯ БІЛОЗОР, дружина
з Доньками

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мойого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА
і Люблячого БАТЬКА

бл. п.

СТЕФАНА МАКСИМОВИЧА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в П'ЯТНИЦЮ, 21-го ТРАВНЯ 1971 р. о год. 8:30 рано і
в НЕДІЛЮ, 23-го ТРАВНЯ 1971 р. о год. 12-ій вполудне
в Український Католицькій Церкві
св. ап. ПЕТРА і ПАВЛА в КЛІВЛЕНДІ, Огайо

Приятелів і Знайомих просимо до ласкавої участи і про молитви.

Важким горем прибиті:

дружина РОМА
сини: АЛЕКСАНДЕР
ЯРОСЛАВ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього
БРАТА і СТРИЙКА

бл. п.

МИХАЙЛА НАГІРНОГО

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в понеділок, 24-го травня 1971 року

о годині 8-ій рано
в Українській Католицькій Церкві
СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Приятелів і Знайомих просимо помолитися за спокій Його Душі.

Брат ДМИТРО з Родиною

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
ТАТА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

бл. п. о. крилошанина

ДМИТРА МИГОЦЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в суботу, 22-го травня 1971 року

о год. 9-ій ранку
в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

Рівнож в тій порі будуть відправлені також

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

на Рідних Землях — в ШИБАЛИНІ, ШЦКОВІ, КОМАРНІ та в СОКАЛІ.

Просимо Рідних, Приятелів і Знайомих про молитви.

Д-р ОСТАП і ЗЕНЯ БАРАН
з ближчою і дальшою Родиною

В першу сумну для нас, болючу річницю смерти нашого Найдорожчого, Невіджалуваного і ніколи Незабутнього Мужа, Батька, Брата, Дідуся і Вуйка

бл. п.

Інж. МИХАЙЛА ФРАЙТА ХАРОВА

кол. сотника, учасника Визвольних Змагань України, майора Української Дивізії і учасника бою під Бродами,

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВ. БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

в СУБОТУ, 22-го ТРАВНЯ 1971 р. у церкві св. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ о год. 8-ій рано;
в НЕДІЛЮ, 23-го ТРАВНЯ 1971 р. в Катедрі св. о. НИКОЛАЯ о год. 7:30 рано;
в СЕРЕДУ, 26-го ТРАВНЯ 1971 р. в церкві РОЖДЕСТВА ПРЕСВТ. ДІВИ МАРІЇ о год. 8-ій рано.

Про участь в Богослуженнях та молитвах, ласкаво всіх просять, Побратимів по Зброї, Його громадських Співробітників, Приятелів, Знайомих, помолитися разом з нами за Душу Покійного.

В глибокому смутку:

ДРУЖИНА
ДОНЯ з Родиною
СЕСТРА з Родиною

Концертовий дебют українського дівочого хору „Євшан зілля" в Ірвінгтоні

Поява нової української мистецької групи на тлі сучасної нашої еміграційної дійсности-річ незвичайна; коли ж тією групою є група молодеча, що постала самочинно, без активної ініціятиви старшого громадянства, тоді таке явище-просто феноменальне.

Мова тут про Український Дівочий Хор „Євшан Зілля" в Нюарку (Ірвінгтоні). Він постав майже незамітно осінню 1969 р., коли перестав діяти місцевий хор „Трембіта". Здавалось, що „Євшан Зілля" стане віткою „Трембіти", хор „Євшан Зілля" пішов своїм власним молодечим шляхом. Він устиг пережити втрату свого першого дириґента, Михайла Длябоги; він виступив уже двічі з невеличким репертуаром в Ратґерсовому Університеті в Нюарку; він збагатив своїми виступами програми академій у честь Т. Шевченка й Л. Українки в Ірвінгтоні й Джерзі Ситі; врешті, він-після інтенсивної підготови захопив місцеву громаду своїм першим самостійним концертом, що відбувся дня 25-го квітня 1971 р. в залі Ірвінгтонського „Гай Скул", при співучасті балетного ансамблю „Веселка" з Ню Гейвен.

Розпочався цей концерт незвичайно. Під звуки пісні „При ватрі", муз. Є. О. Садовського, двома довгими рядами ввійшли в залю хористки; пройшли балетним маршем, штудерним плетивом завершуючи свій вихід на сцену, де з'явився перед ними їхній дириґент, Борис І. Садовський. Тривалі оплески, вимкою численної публіки, були завдатком, теплого контакту між виконавцями та слухачами і він затримався вподовж усього вечора.

На тлі занавіси-постать Анни Дидик. Переконливо передає вона слухачам поему Миколи Вороного „Євшан Зілля", закінчуючи її коротким словом: „Чи українці мають своє чарівне зілля, яке може їм пригадати свою рідну Україну? .. Дорогі Гості! В подарунку Вам — наше Євшан Зілля!"

Першу частину концерту присвятив хор двом геніям українського слова: Тарасові Шевченкові й Лесі Українці. Виконано „Соловейковий спів", муз. І. Недільського, „Гетьте, думи"-муз. Є. О. Садовського, „Садок вишневий"-муз. М. Гайворонського, та „Заповіт"-муз. А. Гнатишина. Після короткої передишки-ще три пісні, подумані, як апотеоз Україні. Проспівано „Пісню про Дніпро"-муз. П. Майбороди; „Баркаролю"-муз. С. Людкевича; „Києве мій"-муз. І. Шамо. Вдалий підбір творів доповнили незвичайно оригінальні сценічні ефекти, що були справжньою несподіванкою для публіки.

У першій частині концерту виступали хористки в довгих ясних суконях із накидками, проєктовані і виконані пані Є. Харченко.

Після перерви підноситься завіса і декорація представляє український сільський красвид. Під звуки народної пісні „а капеля" („Туман яром") виходить гурток дівчат у народних строях із різних земель України. Більшість стрій щоденний, а не святковий одяг. Дівчата босі. Зібрались серед села поспівати. Взявшись за рамена, колишуться в такт пісень, а там-сідають колом. Мимиходом, козак з'являється в жупанці це дириґент. Сміються дівчата, перешіптуються, і знову пісня-жарт: три групи співають водничас, а кожна іншу пісню. Інтонаційно трохи „не вийшло", але на сцені далі весело, безжурно. Аж тут, невідомо звідки на звуки танкової музики юні козаки-танцюристи шароварами сцену замітають, а все в головокружному темпі. Ось, і дівчата присідуються до танцю (це ті, з Ню Гейвен), і наче в калейдоскопі міняються танкові продукції балетного ансамблю „Веселка", під проводом Романа Строцького.

В стилі тієї суто народної частини концерту виконав хор ще дві пісні: народну „Ах, очі" й І. Шамо-„Не шуми калинонько", після котрих балетне тріо в складі: Зірка Глоба та Роман і Левко Строцькі виконали танок „Зустріч-розлука". Це була успішна спроба поєднати український народний танковий елемент із принципами клясичного танку. На закінчення другої частини концерту проспівав хор „Гей, гей, де гори Карпати"-муз. Є. О. Садовського.

Коли виконавці дякували за рясні оплески, на сцену внесено три коші квітів; ними обдарували виконавців місцевий відділ УККА, хор церкви св. Івана Хрестителя й місцевий осередок СУМА. Голова відділу УККА, мґр Я. Рак подякував виконавцям концерту й бажав дальших успіхів у праці на полі рідної культури. Теплими словами вітав хор „Євшан Зілля" п. Михайло Добош.

В третій частині концерту виключно хорові продукції. Хористки знову в інших строях, одягнені-модерно, але чепурно, з натяком на українську вишивку на блюзках. В тій частині-твори-„Мрія"-О. Сандлера й „А. звідки чарівний"-В. А. Моцарта, а з української легшої хорової музики-„Очі синії"- Ф. Глушка, „Ой, чорна я си, чорна", „Ясени"-Криленького й „Вечірня пісня"-Л. Яшенка. Під час виконання-ґрайливе використання світляних ефектів.

Розглядаючи мистецькі вартості хору, годиться відзначити головніші з них, а саме: пристойне зорове враження, дисципліну, дикцію, зіспіваність бездоганне виведення поодиноких партій.

Борис І Садовський у своїй інтерпретації шукає оригінальних розв'язок і поширює свої обов'язки дириґента теж і на ту ділянку, котру американці зовуть „шовмешип", тобто поєднання різних елементів сценічної техніки, щоб відсунути небезпеку одноманітности. Цінним співчинником у концерті був акомпаньямент у руках Володимира Білинського а адміністрацію зарядкував Євген Наконечний.

А де ж недотягнення?-спитаєте. Звичайно, в мистецтві, на кожному рівні, завжди є місце для поправи, для росту і дальшого прямування. Хор „Євшан Зілля" та його мистецьке керівництво, вступили на шлях мистецької праці щойно вчора, а вже здали свій „вступний іспит" перед українською громадою Нюарку й околиці „на відмінно", готуючись до нього без нашого (тобто старших) втручання. Тож позвольмо їм самим перевести самокритику, справляти помилки, вдосконалювати мистецькі засоби, підносити рівень хору.-рости. Гратулюючи мистецькому керівництві, акомпаньяторові, 76-ом хористкам і їхній невтомній голові Оксані Ференс, адміністраторові хору та співвиконавцям програми, балетному ансамблеві „Веселка", ми хочемо побажати нашому Дівочому Хорові „Євшан Зілля": В щасливу путь, співаючи!

В. Б. Б.

ПАПА, КУРІЯ І УКЦЕРКВА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

традиційно нашу Церкву, Східню від тисячі літ.

Що доказує друга частина листа Фюрстенберга

Що друга частина листа Кард. Фюрстенберга поза рішенням в справі патріярхату не відає постанов Папи, тільки його власні, видно з того: 1) Неправдиве називання Синоду нашої Церкви патріяршим, коли в проханні до Папи була правильна назва: Ар хиєпископський. 2) З листа, датованого 10 го квітня 1970 р. виходило б, що намагання Синод УКЦеркви не тільки перезвати, але і канонічно зрівняти з Єпископською Конференцією латинських Церков з пропозицією Папи. А річ загально відома, що вже в грудні 1969-го року таку концепцію висунув сам Кард. Фюрстенберг, а не Папа. В перших днях грудня в листі до Його Блаженства Кард. Фюрстенберг назвав наш Синод „Єпископською Конференцією". Зараз по звісному прийняттю Кард. Фюрстенберга нашими мирянами у Філядельфії, він відбув докладно уложену поїздку в ЗСА по всіх єрархіях нашого обряду, галицьких та карпато - руських, переконуючи наших єпископів, що не буде Синод, а тільки „Єпископська Конференція". Карпатських Єпископів гаряче намовляє тримати лінію з Східною Конгреґацією, про що писала їх преса. Тих, що сумнівались щодо правдивости його слів, він запевняв, щоб тримали лінію з ним, а він подбає, щоб вони ніколи не стали частиною Українсько-Руської Церкви. Отже, свої власні думки, а не думки Папи він уже п'ять місяців раніше практично ширив, заки таку пропозицію нібито подав Папа. 3) Сповидна думка Папи призначити Верховного Архиєпископа головою тієї його Єпископської Конференції виразно противиться актам самого Папи, а саме ствердженню з 1963-го року, що Київсько - Галицький Архиєпископ Митрополит є Верховним Архиєпископом по постановах права, та що він зі свого уряду без всякої інтервенції Папи є предсідником Синоду УКЦеркви, а не щойно з будь - чийого наіменування. 4) Цілий проєкт Кард. Фюрстенберга щодо перебудови Синоду УКЦеркви на латинську Єпископську Конференцію є провокуючо протилежним до постанов Соборового Декрету та до екуменічної політики наближення до православних Церков. Приписуючи все Папі, КардиналФюрстенберг компромітує Папу.

Кард. Фюрстенберг пробує розбити нашу Церкву

Все досі написане виясняє вповні, що наша УКЦерква, гонена антихристом в Україні, опинилася в катакомбах. Її Владика Василь в большевицькій тюрмі, а друга частина вірних розбилася по трьох континентах, які стали територією УКЦеркви, східньої вітки Вселенської Католицької Церкви. Обставини нашої Церкви мав на увазі Вселенський Собор, коли в Декреті про Східні Церкви визначив, що основою єдности поодинокої східньої Церкви є її територія або обряд. Наш старий обряд, народжений в Києві тисяча літ тому, став тепер для нас, розкинених по трьох континентах, основою нашої церковної єдности. Але попри Церкву такою основою національної єдности, зненавидженої червоною Москвою, яка конечно хоче її знищити всіми способами, навіть „прощами" до Риму з дарунками. Між іншим, Кард. Фюрстенберг дістав епризнення від червоного митрополита, дарунок, золоту панагію. Виробилося шкідливе переконання в деяких колах Ватикану, що треба шукати згоди з антихристом. Чим коштом? Коштом єдности і позбавлення особовости УКЦеркви.

На нещастя Москви, ми живемо церковно об'єднані з Римом, але як самоуправна одиниця, завдяки постановам Вселенського Собору з патріярхальною самоуправою під проводом свого первоієрарха - мученика Кир Йосифа. Він по церковному праву тепер єдиний може канонічно рядити нашою Церквою та як треба іменувати нових єпископів. Щоб заперечити це право, префект Східної Конгреґації найменував для нас, проти всякого права, двох нових єпископів. Сталося це не тому, щоб нагло забракло двох єпископів, але тому, щоб вдарити сильно по голові УКЦеркву та заперечити її законне, самоуправне існування.

Самоуправна УКЦерква була зорганізована на своїм Синоді від 29 вересня до 4-го жовтня 1969 р. Її підписали всі без вимку наші Владики, вичислені поіменно в попередній нашій статті. Вони своїми підписами затягнули перед Богом, Верховним Архиєпископом, Головою УКЦеркви та перед масами вірних торжественне зобов'язання боронити прав нашої Церкви. Прийшла пора на те, щоб кожний підпис зреалізувати відповідним діянням. Ніякий Владика тепер не може взяти участи в висвячуванню єпископів, не настановлених Синодом нашої Церкви та не апробованих Первоієрархом Кир Йосифом.

Недотриманням свого зобов'язання вони можуть дати зігршення вірним а може й заколотити спокій, розбити єдність нашого Христового стада. Хто буде за це відповідальний перед Богом та людьми?

Думаю, що загал мирян з почуттям відповідальности мас довір'я та пошану для наших Єрархів, до всіх без вимку. Тому всі співпрацюймо, щоб ту пошану зберегти.

Ми живемо в переходовім часі, коли церковна влада законно перейшла з рук Східньої Конгреґації до рук нашої Єрархії та Первоієрарха. За часто пускається присмні слова, що все, що йде з Риму, включно з іменуванням єпископів, робить Святіший Отець. Тим підривається довір'я до Голови Церкви. Соборовий Декрет, на якім опирається влада нашої помісної Церкви, підписаний і врочисто проголошений Папою.

Тому в цім переходовім часі життя УКЦеркви треба мати почуття міри та шукати розв'язки. Було б найкращим виходом, щоб заплановані свячення відложити на якийсь час та конечно найти ділове порозуміння в цій справі з нашим церковним Проводом, з Його Блаженством.

Думаю, що висловлю загальне побажання та гаряче прохання до Високопреосвященного нашого Митрополита Кир Амврозія, щоб це замирення перевів. Переведення свячень з проханням зіслання Святого Духа при асисті загону філядельфійської поліції було б найгіршою розв'язкою.

Кореспондентка Кейт Вебб звітує про своє перебування в північно-в'єтнамському полоні

Ню Йорк. — Про „довгий шлях до полону" розпочала оповідати на сторінках американської преси. Кейт Вебб, керівничка бюра агенції Юнайтед Пресс Інтернешенел в столиці Камбоджі, Пномпеню. Репортажі її друкуються м. ін. також в „Ню Йорк Таймс", з 13 травня ц. року.

7 квітня вона зникла в дорозі на бойовий фронт. Коли 20 квітня вояки знайшли тіло якоїсь молодої жінки — всі думали, що це Кейт Вебб. Але 1 травня зустріли її вояки з армії Камбоджі після звільнення її комуністичними партизанами.

В перший частині свого репортажного спомину Кейт Вебб подає пластичний, повний трагізму, образ війни в Камбоджі й розповідає про умови свого маршу в полон. Скованих ланцюгами, Кейт Вебб та п'ятьох інших журналістів, північно-в'єтнамські вояки вели протягом багатьох днів через джунглі із рушницями готовими до стрілу. Приведених до місця постою одного із північно-в'єтнамських з'єднань тримали під сильною вартою. Допитувачі ставили журналістам різні запити: Хто їх посилав? Чому вони йшли за військами Лон Нол? Добивалися погрозами, щоб журналісти докладно виявили доручення, що їх мали нібито одержати від американських „імперіялістів". У другій частині свого репортажу Кейт Вебб згадує про важкі умови перебування в полоні в руках партизанів. Хворіла тропічною гарячкою, голодувала, ночами не могла спати. Звільнили комуністи журналістів несподівано після 24 днів полону. Протягом двох ночей вели звільнених в напрямі до незайнятої ще ними території і там залишили на шляху, розв'язавши їм руки. На прощання один із північно-в'єтнамських охоронців просив пошепки журналістку „написати правду про них".

НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ!

В п'ятницю, 4-го червня 1971 року
в год. 7:30 вечером
в домівці Т-ва „Дністер"
361-ий ВІДДІЛ УНСОЮЗУ
при 119 Авеню „А", між 7 і 8 вул. в Ню Йорку
— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС міста НЮ ЙОРКУ й ОКОЛИЦІ

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати усіх Відділів Округи.

ЦІЛЬ ЗБОРІВ:

Перевірити дотеперішню працю і її здобутки та обговорити нашу працю в часі літа, щоб відзискати першенство нашої Округи, яке вона вдержувала три перші місяці цього року. Предметом нарад буде також співпраця з обласним організатором, встановлення часу організаторсько-секретарського курсу та вручення почесних плякет і зірок членам Клюбу Заслужених.

В Зборах візьмуть участь
ГОЛОВНІ УРЯДОВЦІ УНСОЮЗУ і ВАСИЛЬ ОРІХОВСЬКИЙ,
обласний організатор.

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делегатів, як і інших активних союзовців узяти участь у цих важливих Зборах.

Закликаємо всі Відділи, їх Урядовців і Делегатів, до скріпленої праці. Придбайте ще перед кінцем травня нових членів УНСоюзу.

ОКРУЖНА УПРАВА

ТАРЗАН, Ч. 6560. Абуззі далі не вдоволений текстом до говору



Одно слово в договорі Тарзана не подобається Абуззі, 16-му синові вождя бонгів Вамбі...

Вибачте мені, пане, на хвилину. Мій батько і я хочемо говорити з вами приватно — про договір.

Абуззі второпний мудрагель, Тарзане, але чи англійська освіта не вдарила йому до голови?

Він має добрі заміри, сотник Дикий Коте. Маймо надію, що тієї трохи освіти Абуззі не є небезпечною справою... для африканського миру...